

Sygn. akt IX Ga 139/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Przemysław Grochowski (spr.)

Sędziowie : Sędzia Sądu Okręgowego Monia Kazubińska-Kręcisz

Sędzia Sądu Rejonowego del.do SO Agnieszka Jurkowska-Chocyk

Protokolant : Elżbieta Zentar

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lipca 2016 roku w L.

sprawy z powództwa (...) + CoKG w R. Republika Federalna Niemiec

przeciwko Spółdzielni (...) w K.

o 70.232,93 złotych z odsetkami ustawowymi

na skutek apelacji powoda (...) + CoKG w R. Republika Federalna Niemiec od wyroku z dnia 30 grudnia 2015 roku w sprawie V GC 583/12 Sądu Rejonowego w Siedlcach

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda (...) + CoKG w R. na rzecz pozwanego Spółdzielni (...) w K. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO M.K.-K. SSO P. G. SSR del.do SO A. C.

IX Ga 139/16

UZASADNIENIE

Powództwo dotyczyło zasądzenia od pozwanej Spółdzielni (...) z siedzibą w K. kwoty 70.232,93 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztów procesu na rzecz powoda (...) + Co. KG z siedzibą w R. (Niemcy).

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, iż prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której udostępnia klientom karty (...) (zwane kartami (...)) uprawniające ich posiadaczy i użytkowników do bezgotówkowego nabywania u partnerów serwisowych strony powodowej oraz bezpośrednio u strony powodowej towarów bądź usług w celach związanych z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą.

Zaskarżonym wyrokiem z 30 grudnia 2015 roku sygn. akt. V GC 583/12 Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie sygn. akt V GNc 1181/12 z dnia 25 września 2012 roku - w zakresie, w jakim nie został on uchylony postanowieniem z dnia 16 stycznia 2013 roku oraz powództwo w całości oddalił.

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, iż powód prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której udostępnia klientom karty (...) (zwane kartami (...)) uprawniające ich posiadaczy i użytkowników do bezgotówkowego nabywania u partnerów serwisowych strony powodowej oraz bezpośrednio u strony powodowej towarów bądź usług w celach związanych z prowadzoną przez nią działalność gospodarczą.

W dniu 28 kwietnia 2008 roku H. Ś. i Z. P. udzielili M. A. (1) pełnomocnictwa notarialnego związanego z zakupem ciągnika siodłowego, naczepy i 2 wózków widłowych, które zostały zrealizowane w 2008 roku.

M. A. (2) zwrócił się do powodowej spółki z wnioskiem z dnia 7 grudnia 2008r. o przyjęcie pozwanej spółdzielni do grona użytkowników kart. Na wniosku dokonał podrobienia podpisów członków zarządu Spółdzielni (...) oraz Z. P., siebie wskazując jako osobę odpowiedzialną za kontakty. Do kontaktu podał swój numer telefonu komórkowego, własny adres mailowy marek.adamiec1@o2.pl.

Wniosek został rozpoznany pozytywnie. Następnie M. A. (2) i powodowa spółka podpisali w dniu 20 lutego 2009 roku porozumienie, przy czym ponownie na porozumieniu, jak również na ogólnych warunkach handlowych, M. A. (2) dokonał podrobienia podpisów członków zarządu Spółdzielni (...) oraz Z. P..

Powód przekazał M. A. (1) do korzystania karty (...). M. A. (2) korzystał z otrzymanych kart (...) dokonując bezgotówkowych zakupów towarów i usług, a powód wystawiał na rzecz pozwanej faktury zbiorcze, z których łączna kwota do zapłaty wynosiła 131.073,19 złotych. Kolejne porozumienie zostało podpisane w dniu 29 lipca 2010 roku osobiście przez M. A. (1).

W kontaktach z powodową spółką (...) posługiwał się prywatnym numerem telefonu, korzystał z prywatnego adresu mailowego marek.adamiec1@o2.pl. (...) z nim kontaktowały się pracownice powoda A. J. i A. K..

M. A. (2) nie informował o swoich działaniach członków zarządu spółdzielni.

W dniu 23 listopada 2009 roku M. A. (2) wskazując, iż działa w imieniu pozwanej, wystąpił do Starostwa Powiatowego w S. o wydanie wtórnika tablicy rejestracyjnej nr WSI (...) pojazdu marki D. (...), podając nieprawdziwe dane, iż jedna tablica została skradziona poza granicami Polski (Holandia). Natomiast dnia 6 stycznia 2010 roku M. A. (2) zawarł z bankiem (...) S.A. w W. umowę nr 2497150/2010 rachunku bankowego, w umowie wskazano, iż działał on w imieniu pozwanej. Z tego rachunku dokonywane były przez M. A. (1) płatności na rzecz powódki, jak również dokonywał on wpłat gotówkowych bezpośrednio na rachunek powoda prowadzony w banku (...) S.A. Oddział w S..

Z uwagi na brak zapłaty w całości należności z wystawionych przez powoda faktur, powód pismem z dnia 26 października 2010 roku zakończył stosunki handlowe z pozwaną, żądając zwrotu kart (...) oraz uregulowania zaległych, kwot.

Pismem z dnia 9 listopada 2010 roku M. A. (2) zwrócił się do powodowej spółki z oświadczeniem, iż zaległości w 65% zostaną uregulowane do końca 2010 roku, pozostałe w 35% do końca lutego 2011 roku.

Następnie M. A. (2) dokonywał częściowych płatności kwot: 12.000,00 złotych, 1.910,63 złotych, 10.734,00 złotych, 10.000,00 złotych, 10.000,00 złotych, 4.000,00 złotych oraz 5.000,00 złotych.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach VII Wydział Karny w sprawie sygn. akt VII K 204/13 uznał oskarżonego M. A. (1) za winnego dokonania czynu zarzucanego mu m.in. w punkcie VI aktu oskarżenia polegającego na tym, że w dniu 7 grudnia 2008 roku w bliżej nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczne podrobił dokumenty w postaci „Wniosku na (...) oraz (...) + Co KG a Spółdzielnię (...) z siedzibą w K. w ten sposób, że wypełnił przedmiotowy wniosek, a następnie nakreślił na nim oraz na wymienionym Porozumieniu podpisy członków zarządu Spółdzielni (...) oraz Z. P., a następnie tak podrobionymi dokumentami posłużył się przy zawieraniu w imieniu Spółdzielni (...) umowy cywilnoprawnej z (...) + Co KG, tj. za czyn z art. 270 § 1 kk.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z treścią art. 28 ustawy Prawo prywatne międzynarodowe z dnia 4 lutego 2011r. (Dz. U. Nr 80, poz. 432 ze zm.) prawo właściwe dla zobowiązania umownego określa rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I) (Dz.Urz. UE L 177 z 04.07.2008r., str. 6), jednakże w myśl art. 28 tego rozporządzenia stosuje się je do umów zawartych po dniu 17 grudnia 2009 r., dlatego też wskazane przepisy, wbrew stanowiskom stron, nie mogły znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie, w której umowa z powodową spółką została zawarta z M. A. (1) przed tą datą. W niniejszej sprawie zastosowanie będzie natomiast miała Konwencja Rzymska z dnia 19 czerwca 1980r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych (zwana dalej Konwencją Rzymską), do której Polska przystąpiła w 14 maja 2005r., zaś Republika Federalna Niemiec przystąpiła do Konwencji rzymskiej dnia 1 listopada 2006r. Zgodnie z art. 3 Konwencji Rzymskiej umowa podlega prawu wybranemu przez strony.

Mając na uwadze fakt, iż z odpisu z rejestru przedsiębiorców pozwanej wynika, że do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu łącznie lub jednego z nich łącznie z osobą przez zarząd do tego upoważnioną (pełnomocnikiem), oraz brak prawidłowej reprezentacji strony pozwanej przy podpisywaniu umów z powodką, zdaniem Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że obowiązujący jest pkt. 21 ogólnych warunków handlowych w zakresie wyboru prawa. W zakresie wyboru prawa właściwego, zdaniem Sądu kluczowe znaczenia będzie miała treść art. 8 Konwencji Rzymskiej. Zgodnie z art. 8 ust. 1 istnienie i ważność umowy lub jednego z jej postanowień ocenia się według prawa, które zgodnie z niniejszą Konwencją byłoby właściwe, gdyby umowa lub jej postanowienia były ważne. Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 2 jeżeli jednak z okoliczności sprawy wynika, że nie byłoby uzasadnione dokonywanie oceny skutków zachowania się jednej ze stron według prawa określonego zgodnie z ust. 1, strona ta w celu ustalenia, że nie wyraziła zgody na zawarcie umowy, może powoływać się na prawo państwa swojego miejsca zwykłego pobytu. Zdaniem Sądu Rejonowego w zaistniałej sytuacji, gdy strona pozwana wykazuje, iż nie wyraziła zgody na zawarcie umowy przez M. A. (1) z powodową spółką, pozwana może powoływać się na prawo polskie w myśl art. 8 ust. 2, z tego też względu oceniać istnienie i ważność spornej umowy zgodnie z prawem polskim.

W ocenie Sądu pierwszej instancji rację miała pozwana, że zarówno umowa jak i później składane w imieniu pozwanej oświadczenia przez M. A. (1) należało uznać za nieważne, gdyż zgodnie z treścią prawomocnego wyroku skazującego z dnia 12 czerwca 2013 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Siedlcach VII Wydział Karny w sprawie sygn. akt: VII K 204/13 M. A. (2) w dniu 7 grudnia 2008 roku w bliżej nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczne podrobił dokumenty w postaci „Wniosku na (...) oraz (...) + Co KG a Spółdzielnią (...) z siedzibą w K. w ten sposób, że wypełnił przedmiotowy wniosek, a następnie nakreślił na nim oraz na wymienionym Porozumieniu podpisy członków zarządu Spółdzielni (...) oraz Z. P., a następnie tak podrobionymi dokumentami posłużył się przy zawieraniu w imieniu Spółdzielni (...) umowy cywilnoprawnej z (...) + Co KG (czyn z art. 270 § 1 kk). W ocenie Sądu I instancji skoro M. A. (2) nie działał w imieniu pozwanej to nie można mówić aby umowa została zawarta pomiędzy powodem a pozwaną spółdzielnią. Strona pozwana nie uczestniczyła w trakcie zawierania powyższej umowy w żadnym z jej stadium, a więc nie można mówić, że była stroną umowy. Powód bez wiedzy i zgody pozwanej wydał M. A. (1) 6 kart paliwowych na trzy pojazdy, w tym trzy karty na pojazd o nr rej. (...) i dwie karty na pojazd o nr rej. (...). Powód wydawał kolejne karty nie dokonując blokady uprzednio wydanych, a płatności na jego rzecz dokonywane były przez M. A. (1) bez wiedzy i zgody pozwanej, z rachunku bankowego założonego specjalnie w tym celu w banku (...), do czego M. A. (2) nie miał upoważnienia, jak również gotówką bezpośrednio na rachunek bankowy powoda. Należy pokreślić, iż w kontaktach z pozwaną M. A. (2) korzystał z własnego adresu mailowego marek.adamiec1@o2.pl, jak również z prywatnego telefonu.

Sąd Rejonowy dysponował zeznaniami pracowników powoda A. J. i A. K., które potwierdziły, iż imieniu pozwanej kontaktował się z nimi tylko M. A. (2), który zamawiał karty u A. K.. Również jemu pani A. K. udzielała informacji na temat opłat drogowych, innych opłat oraz płatności, gdyż on był osobą wpisaną na wniosku jako osoba do kontaktu. M. A. (2) w swoich zeznaniach niewiarygodnie wskazał, że nie bardzo pamięta współpracę z powodem, nie wie kto korzystał z kart paliwowych, iż jego numer komórkowy wskazany we wniosku, następnie został zarejestrowany na pozwaną oraz zaprzeczył podrobieniu podpisów o których mowa w prawomocnym wyroku skazującym. Zeznania te są sprzeczne z pozytywnie ocenionym materiałem dowodowym sprawy, w tym z zeznaniami członków zarządu pozwanej

H. Ś. oraz Z. P. oraz z ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego M. A. (1) z dnia 12 czerwca 2013 roku Sądu Rejonowego w Siedlcach VII Wydział Karny w sprawie sygn. akt VII K 204/13.

Sąd podzielił tą część zeznań M. A. (1) w której potwierdził, iż adres mailowy marek.adamiec1@o2.pl wskazany we wniosku to jego prywatny adres i nikt z pozwanej spółdzielni nie miał do niego dostępu oraz potwierdził, że telefon wskazany we wniosku o wydanie kart był jego telefonem i on z niego korzystał.

O problemach w pozwanej spółce z M. A. (1) w swoich zeznaniach mówił M. K., członek spółdzielni. Świadek ten podał, że nigdy nie widział kart powodowej spółki, nie jest mu znany adres mailowy marek.adamiec1@o2.pl, nie widział nigdy korespondencji z tą spółką, a M. A. (2) nie informował go, iż zawarł umowę z powodową spółką. Zeznał, że M. A. (2) nie posiadał upoważnienia do założenia rachunku bankowego, nie dostał polecenia wyrobienia wtórników tablic rejestracyjnych. Wskazał, iż M. A. (2) przelewy w imieniu spółdzielni wykonywał z konta firmowego spółdzielni, które było w P.. Zeznanie świadka Sąd obdarzył wiarą w całości jako przekonujące, logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozytywnie ocenionym materiale dowodowym sprawy, w tym w zeznaniach H. Ś. i Z. P..

Kierowcy pozwanej spółdzielni (...) w swoich zeznaniach podawali, iż pieniądze za paliwo dostawali do płacenia gotówką lub były one przelane na ich prywatne konta i płacili za paliwo swoją kartą. Obaj nie pamiętali czy korzystali z kart (...).

W sprawie zeznawali również w charakterze strony H. Ś. i Z. P., członkowie zarządu pozwanej spółdzielni. Obaj potwierdzili, że M. A. (2) nie miał żadnych pełnomocnictw do zawierania umów i nie mówił im o złożeniu wniosku, zawarciu umowy i porozumień z powodową spółką, nie informował również o korzystaniu z takich kart, a kierowcy spółdzielni z kart paliwowych powodowej spółki nie korzystali, gdyż rozliczani za paliwo byli albo gotówką albo też otrzymywali przelew na prywatne konto, z którego płacili za paliwo. Wskazali, że spółdzielnia nie miała adresu mailowego, nie mieli do czynienia z adresem marek.adamiec1@o2.pl, spółdzielnia miała rachunku bankowy w BS w S., a później w P., nie miała natomiast założonego przez Spółdzielnię rachunku w (...). Sąd ocenił zeznanie członków zarządu pozwanej jako spójne, szczerze i wzajemnie uzupełniające się.

Wskazać również należy, iż M. A. (2) bez zgody spółdzielni wystąpił o wydanie wtórnika tablic rejestracyjnych WSI (...) dla pojazdu na który używał kart powoda, wskazując nieprawdziwą informację o kradzieży tablicy, pomimo, iż w rzeczywistości tablice te nie zaginęły, co tym bardziej świadczy o celowym jego działaniu.

Wskazać należy, iż ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego z dnia 12 czerwca 2013 roku Sądu Rejonowego w Siedlcach VII Wydział Karny w sprawie sygn. akt: VII K 204/13 co do popełnienia przestępstwa przez M. A. (1) wiążą sąd w niniejszym postępowaniu (art. 11 k.p.c.), zaś razem z pozytywnie ocenionym materiałem dowodowym sprawy, w tym: zeznaniami członków zarządu pozwanej H. Ś. i Z. P., jak również świadków: M. K., D. M. i A. M., prowadzą do jednoznacznych wniosków, iż pozwana spółdzielnia nie wiedziała o czynnościach dokonywanych przez M. A. (1).

Zgodnie z art. 58 § 1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, iż M. A. (2) nie miał umocowania do zawarcia umowy z powodem i doskonale zdawał sobie z tego sprawę, dlatego też podrobił podpisy członków zarządu spółdzielni na wniosku z 07 grudnia 2008 roku, ogólnych warunkach handlowych jak i na porozumieniu z dnia 26 lutego 2009 roku. Umowa zawarta przez M. A. (1) z powodem nigdy nie została potwierdzona przez pozwaną spółdzielnię, a spółdzielnia nie korzystała z kart powoda. W związku z tym, że czynności prawną polegająca na zawarciu umowy, stanowiącej podstawę dochodzenia roszczeń przez powoda wypełnia znamiona przestępstwa, uznać ją należy za bezwzględnie nieważną, w myśl art. 58 kc.

Również oświadczenie o uznaniu długu podpisane osobiście przez M. A. (1) jest czynnością bezwzględnie nieważną, mając na uwadze ustaloną w rejestrze przedsiębiorców pozwanej zasadę jej reprezentacji, jak również fakt, iż nie miał w tym zakresie umocowania.

Tym samym roszczenie powoda oparte na zawartej umowie z M. A. (1) nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem nie istniał między stronami niniejszego postępowania stosunek prawny oparty na umowie.

Z tego względu na podstawie art. 496 kpc, Sąd Rejonowy uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt V GNc 1181/12 z dnia 25 września 2012 roku – w zakresie, jakim nie został on uchylony postanowieniem Sądu Rejonowego w Siedlcach V Wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt V GC 583/12 z dnia 16 stycznia 2013 roku. W kolejnych punktach Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości jako nieuzasadnione, zaś rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu (art. 108 § 1 kpc).

W apelacji strona powodowa wniosła 1 o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powodowej kosztów postępowania za drugą instancję, zarzucając :

1. naruszenie przepisów prawa procesowego:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu i błędną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logiki, polegającą na uznaniu zeznań świadka M. A. (1) za niewiarygodne, a to z uwagi na uznanie ich za sprzeczne z zeznaniami członków zarządu strony pozwanej oraz z ustaleniami prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach, VII Wydział Karny z dnia 12 czerwca 2013 r, sygn. akt: VII K 204/13, podczas gdy to właśnie wskazany wyrok został wydany w oparciu o wyjaśnienia M.ka A., które uznane zostały przez Sąd Karny za niebudzące wątpliwości, ponadto okoliczności przytoczone w niniejszym postępowaniu przez M. A. (1) jako świadka znajdują odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów, że mianowicie z rachunku bankowego w Banku (...) dokonywane były przelewy na rachunki bankowe członków zarządu strony pozwanej - H. S. i Z. P. w dniu 25 stycznia 2010 r., a zatem zeznania świadka M. A. (1) dotyczące wiedzy członków zarządu o rachunku bankowym w Banku (...) były wiarygodne, a to członkowie zarządu zeznali nieprawdę, twierdząc, że powzięli wiadomość o tym rachunku dopiero pod koniec 2010 r., która to okoliczność była kluczowa dla ustalenia wiedzy członków zarządu strony pozwanej o działaniach M. A. (1) także na rzecz strony pozwanej i akceptacji tych działań, a więc i kluczowa dla ustalenia odpowiedzialności za zobowiązania strony pozwanej,

b) co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych Sądu, że strona pozwana nie miała wiedzy o rachunku bankowym w Banku (...) do października 2010 r., a M. A. (2) wykonywał czynności bez zgody i wiedzy strony pozwanej, podczas gdy strona pozwana wiedzę taką posiadała albo przy zachowaniu należytej staranności posiadać powinna,

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu i błędną ocenę materiału dowodowego, a to poprzez nieuzasadnione pominięcie przy wyrokowaniu, pomimo przeprowadzenia dowodu z dokumentu, pisma strony pozwanej z dnia 9 grudnia 2010 r. skierowanego do Banku (...), z którego treści wynika, że strona pozwana z dniem 9 grudnia 2010 r. odwołała pełnomocnictwo dla M. A. (1), który dotychczas reprezentował stronę pozwaną, co skutkowało błędnym, wbrew zasadom logiki i wykładni oświadczeń woli, zawężeniem zakresu pełnomocnictwa z dnia 28 kwietnia 2008 r., podczas gdy M. A. (2) na podstawie wskazanego pełnomocnictwa uprawniony był między innymi do podpisywania umów w imieniu rzecz strony pozwanej, a co za tym idzie, Sąd błędnie ustalił, że pełnomocnictwo udzielone przez stronę pozwaną M. A. (1) związane było jedynie z zakupem ciągnika siodłowego, naczepy i 2 wózków widłowych, podczas gdy z dokumentów i zasad logiki wynika, że pełnomocnictwo to uprawniało M. A. (1) do podpisywania umów w imieniu i na rzecz strony pozwanej,

d) art. 11 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie okoliczności ponad ustalenia wyroku karnego z dnia 12 czerwca 2013 r., polegające na przyjęciu przez Sąd I. Instancji, że wszystkie oświadczenia składane stronie po A. są nieważne, gdyż M. A. (2) nakreślił podpisy członków zarządu, podczas gdy ustalenia Sądu Rejonowego w Siedlcach, VII Wydział Karny z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt: VII K 204/13 dotyczyły wyłącznie umowy z dnia 7 grudnia 2008 r., nie zaś porozumienia z dnia 29 lipca 2010 r., a tym samym Sąd błędnie i w sposób nieuprawniony przyjął ustalenia sądu karnego także do oświadczenia z dnia 29 lipca 2010 r., skutecznie złożonego przez M. A. (1) w imieniu i na rzecz strony pozwanej,

2. naruszenie prawa materialnego, to jest:

a) art. 65 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na niezastosowaniu przez Sąd prawidłowych zasad wykładni oświadczenia woli i błędnego przyjęcia, że pełnomocnictwo z dnia 28 kwietnia 2008 r. dotyczyło wyłącznie zakupu określonych rzeczy, podczas gdy, w przypadku różnego rozumienia przez strony oświadczenia woli, decydujący powinien być sens ustalony według wzorca normatywnego literalnego brzmienia treści oświadczenia, tak jak rozumiałby je odbiorca zewnętrzny, a co za tym idzie, tak jak to zostało przyjęte m. in. przez Bank (...), Prokuraturę i biegłego, uznających, że M. A. (2) był uprawniony do występowania i działania w imieniu strony pozwanej na podstawie pełnomocnictwa z dnia 28 kwietnia 2008 r.,

b) art. 58 § 1 i 3 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że zawarcie umowy pomiędzy stronami jest nieważne, podczas gdy umowa była skutecznie zawarta w imieniu i na rzecz strony pozwanej przez pełnomocnika -M. A. (1), a ponadto strona pozwana skorzystała z zawartej umowy, która była faktycznie na jej rzecz wykonywana, i nie kwestionowała świadczeń spełnionych przez stronę powodową na rzecz strony pozwanej,

c) § 278 (...) (niemieckiego kodeksu cywilnego) w zw. z art. 3 w zw. z art. 28 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych, a to poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie prawo polskie, podczas gdy strony w umowie zgodnie ustaliły, że umowa podlega prawu niemieckiemu, zgodnie z którym to strona pozwana ponosi odpowiedzialność za działania innych osób w tym przypadku M. A. (1), którym posłużyła się przy wykonywaniu swoich zobowiązań.

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że:

a) pełnomocnictwo notarialne z dnia 28 kwietnia 2008 r. udzielone M. A. (1) przez stronę pozwaną związane było wyłącznie zakupem ciągnika siodłowego, na czepy i 2 wózków widłowych, podczas gdy z samej treści aktu notarialnego wynika wprost umocowanie dla M. A. (1) do zawierania wszelkiego rodzaju umów świadczenie usług w imieniu i na rzecz strony pozwanej,

b) że M. A. (2) korzystał z otrzymanych kart (...), podczas gdy w sprawie brak jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie okoliczności, że to M. A. (2) korzystał z kart DK.V na własny użytek, a tymczasem karty były przypisane do pojazdów stanowiących własność strony pozwanej,

c) że M. A. (2) wystąpił o wydanie wtórnika tablicy rejestracyjnej nr WSI (...), podając nieprawdziwe dane, że tablica została skradziona, podczas gdy z zebranych dowodów w sprawie nie wynika wprost ani nie zostało uprawdopodobnione, by tablice rejestracyjne nie zostały faktycznie skradzione, by więc M. A. (2) podał przy tym wniosku dane nieprawdziwe.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja w świetle podnoszonych w niej zarzutów, nie prowadziła do uwzględnienia sformułowanych w niej wniosków.

Wskazać należy, że prawidłowe są ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonana przez ten Sąd ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a Sąd Okręgowy w całości te ustalenia faktyczne i ocenę dowodów podziela. Sąd Okręgowy podziela również dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną ustalonych okoliczności faktycznych.

Odnosząc się do podniesionych przez skarżącego zarzutów, Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska dotyczącego naruszenia art. 233 § 1 kpc. Uzasadniając powyższy zarzut powód wskazał, że Sąd Rejonowy niesłusznie odmówił wiarygodności zeznaniom świadka M. A. (1), uznając je za sprzeczne z zeznaniami członków zarządu strony pozwanej oraz ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego Sądu Rejonowego w Siedlcach w sprawie o sygn. akt VII K 204/13. Rozwijając zarzut skarżący wskazał, że powyższe naruszenie doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez stwierdzenie, że pozwana nie miała wiedzy o rachunku bankowym w Banku (...) do października 2010 roku oraz że M. A. (2) wykonywał czynności bez zgody i wiedzy pozwanej. Dalej skarżący zarzucił naruszenie art. 233 kpc polegające na nieuzasadnionym pominięciu przy wyrokowaniu dowodu z dokumentu w postaci pisma pozwanej z dnia 9 grudnia 2010 roku skierowanego do Banku (...) z którego wynika, że spółdzielnia odwołała pełnomocnictwo dla M. A. (1), dotychczas reprezentującego pozwaną.

Wbrew zarzutom, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazanego przepisu. Dyspozycja art. 233 § 1 kpc nakazuje, aby Sąd oceniał wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania – na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jak zgodnie przyjmuje orzecznictwo i doktryna, o naruszeniu tego przepisu można zasadnie mówić tylko wtedy, gdy ustalony stan faktyczny nie jest możliwy do wywiedzenia w oparciu o przedstawione przez sąd dowody, a także wówczas, gdy sąd bezzasadnie pomija pewne dowody, opierając się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2014 r. I ACa 704/14). Przy czym, nawet w takiej sytuacji, skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc będzie możliwe tylko wtedy, gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów prowadziłyby do ustaleń faktycznych mających wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego ustalenia poczynione przez Sąd meriti zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy. Mając na uwadze treść przepisów oraz ich wykładnię Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zeznań M. A. (1). Odmawiając im waloru wiarygodności wskazał, że pozostają one w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem w sprawie. Sąd Okręgowy powyższe wnioski w całości podzielił. W szczególności dotyczy oceny powyższych zeznań w kontekście zeznań przesłuchanych w sprawie reprezentantów H. Ś. oraz Z. P.. W podobny sposób Sąd Okręgowy ocenił zeznania M. A. (1) w kontekście ustaleń prawomocnego wyroku skazującego Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 czerwca 2013 roku - sygn. akt VII K 204/13.

Zeznając na rozprawie w dniu 16 marca 2015 roku, M. A. (2) stanowczo zaprzeczył okolicznościom podrabiania podpisów na dokumentach pozwanej Spółdzielni. Ponadto zanegował by miał osiągnąć jakąkolwiek korzyść majątkową z bezprawnych działań na rzecz spółdzielni. Przeczył również, że korzystał z kart paliwowych. Zaskaniając się niepamięcią na temat współpracy z powodem stwierdził, że nie wie kto korzystał z kart paliwowych. Słusznie Sąd Rejonowy nie przyznał wiary zeznaniom powyższego świadka we wskazanym w apelacji zakresie. Dokonując analizy powyższych zeznań nie sposób nie zauważyć że stoją one w sprzeczności z zeznaniami reprezentantów stron i nie znajdują poparcia w materiale dowodowym w niniejszej sprawie. Przesłuchiwanie reprezentanci stron zgodnie i

szczegółowo wskazali okoliczności z których wynika, że nie mieli pojęcia na temat działań podejmowanych przez M. A. (1). Zgodnie stwierdzili, że świadek nie informował ich o nawiązaniu kontaktów z powodem. Ponadto jak zgodnie przyznali spółdzielnia nie miała adresu email, a konta jakie posiadała założone były w Banku Spółdzielczym oraz w P.. Przyznali również, że Spółdzielnia nie miała konta w banku (...) ani też nie umocowali M. A. (1) do zakładania nowego konta oraz nie uprawiali go do żadnych kontaktów z powodem. Podzielić należy przy tym argumentację pozwanego zawartą w odpowiedzi na apelację, odnośnie pozostałych okoliczności dotyczących zawarcia umowy z powodem i wykonywania tej umowy. Wskazać należy, że M. A. (2) zaslaniając się niepamięcią, nie potrafił w sposób jednoznaczny powyższych kwestii wyjaśnić.

Ponadto o nieprawdziwości zeznań M. A. (1) świadczy prawomocny wyrok skazujący zgodnie z którym M. A. (2) został skazany za podrobienie dokumentów „Wniosku na (...) oraz (...) + Co KG a Spółdzielnią (...) w K.”. Zgodnie z treścią dyspozycji art. 11 kpc, Sąd I instancji w niniejszym postępowaniu był związany prawomocnym skazaniem orzeczonym tymże wyrokiem gdzie M. A. (2) został uznany za winnego podrobienia dokumentów w postaci „Wniosku na (...) oraz (...) + Co KG, a Spółdzielnią (...) poprzez podrobienie podpisów członków zarządu H. Ś. oraz Z. P..

Powyższe stoi w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadka. Stąd za nietrafny uznać należało zarzut strony powodowej, iż ocena zeznań świadka M. A. (1) została dokonana w sposób błędny i sprzeczny z zasadami logiki. Stanowisko to nie zostało poparte okolicznościami które w należyty sposób uzasadniłyby słuszność zarzutów skarżącego. Z zeznań tego świadka, wbrew twierdzeniom powoda, nie wynikają wprost okoliczności, które powód chce z nich wywieść, czyli wiedza pozwanej spółdzielni na temat zawarcia umowy z dnia 7 grudnia 2008 roku i zgoda na jej wykonywanie. Zarzut nieprawidłowej oceny zeznań powyższego w istocie polegał na negacji wersji przyjętej przez Sąd Rejonowy i przyjęciu stanowiska odwrotnego. Ponadto na marginesie wskazać należy że słusznie w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji wskazano, że zeznające w sprawie pracownicy powoda A. J. oraz A. K. wskazały jednoznacznie, że jedyną osobą która kontaktowała się z powódką w imieniu pozwanej był jedynie tylko M. A. (2).

W ocenie Sądu Okręgowego nietrafny jest również zarzut pominięcia dowodu z dokumentu w postaci pisma pozwanej z dnia 9 grudnia 2010 roku skierowanego do Banku (...). W ocenie skarżącej pismo to należało rozumieć jako wypowiedzenie pełnomocnictwa z dnia 28 kwietnia 2008 roku na podstawie którego M. A. (2) był upoważniony do podpisywania umów w imieniu i na rzecz spółdzielni. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pozwana na całym etapie postępowania wskazywała, że zgodnie z umową spółdzielni koniecznym do jej reprezentowania jest łączny udział dwóch członków zarządu lub jednego członka zarządu wraz z pełnomocnikiem. Na żadnym etapie współpracy z M. A. (1) nie wyłączono stosowania powyższego postanowienia. Pismo z dnia 9 grudnia 2010 roku nie dotyczyło więc wypowiedzenia pełnomocnictwa ogólnego do samodzielnego działania przez M. A. (1) do którego nie był on uprawniony a pełnomocnictwa do dokonania czynności związanych z zakupem naczepy i 2 wózków widłowych oraz czynności z tym związanych wynikających z powyższego pełnomocnictwa.

Zatem analizując ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy należy ocenić, że została ona przeprowadzona w sposób prawidłowy zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Mając na uwadze powyższe zarzut naruszenia dyspozycji art. 233 kpc nie mógł zostać uwzględniony.

Kolejny zarzut dotyczył nieprawidłowego zastosowania przez Sąd I instancji dyspozycji art. 11 kpc poprzez przyjęcie okoliczności ponad ustalenia wyroku karnego z dnia 12 czerwca 2013 roku polegające na tym, że Sąd pierwszej instancji uznał wszystkie oświadczenia składane stronie powodowej za nieważne, gdyż M. A. (2) nakreślił podpisy członków zarządu, podczas gdy w ocenie skarżącego ustalenia wskazanego wyroku dotyczyły wyłącznie umowy z dnia 7 grudnia 2008 nie zaś porozumienia z dnia 29 lipca 2010 roku.

Zgodnie z treścią powyższego artykułu w § 1 ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym, natomiast § 2 stanowi, że osoba która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w orzecznictwie, sąd cywilny może czynić własne ustalenia w zakresie okoliczności, które nie dotyczą popełnienia przestępstwa, mimo że pozostają w

związku z przestępstwem. Ustalenia te mogą różnić się od tych, których dokonał sąd karny (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CK 642/04, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1974 r., II CR 46/74).

Mając na względzie powyższe nie można zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że Sąd Rejonowy przy wyrokowaniu przeprowadził wnioski ponad okoliczności ustalone na podstawie skazującego wyroku karnego. Powyższy przepis nie zabrania sądowi cywilnemu przeprowadzać własnych ustaleń. O ile prawdą jest jak wskazuje skarżący, że wyrok skazujący wiąże Sąd co do okoliczności m.in. podrobienia „Wniosku na (...) oraz (...) + Co KG a Spółdzielnią (...), o tyle co do pozostałych okoliczności stanowiących podstawę niniejszego wyroku Sąd nie był wyrokiem związany. Stąd też wbrew stanowisku strony powodowej Sąd Rejonowy mając na względzie ustalenia powyższego wyroku skazującego w sposób prawidłowy zastosował się do dyspozycji art. 11 kpc. Z treści analizowanego wyroku karnego wynika, że czyn za który M. A. (2) został skazany nie był jedynym przez niego popełnionym na szkodę Spółdzielni (...). Powyższe oczywiście nie powoduje że sąd cywilny z góry ma prawo przyjęcia, że każde działanie świadka uznać należy za przestępcze. Oceniając całokształt ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy nie dostrzegł naruszenia powyższego przepisu.

Kolejne zarzuty skarżącego dotyczą naruszenie przepisów prawa materialnego. Pierwszy z nich polega na naruszeniu art. 65 kc. Skarżący zarzuca, że Sąd Rejonowy błędnie uznał pełnomocnictwo z dnia 28 kwietnia 2008 r. jako uprawniające wyłącznie do zakupu określonych rzeczy, podczas gdy w ocenie skarżącego w przypadku różnego rozumienia przez strony oświadczenia woli, decydujący powinien być sens ustalony według wzorca normatywnego literalnego brzmienia treści oświadczenia tak jak rozumiałby je odbiorca zewnętrzny.

Dyspozycja art. 65 § 1 kodeksu cywilnego stanowi, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Odnosząc się wprost do zarzutu skarżącego który wskazuje, że w przypadku różnego rozumienia przez strony oświadczenia woli, decydujący powinien być sens ustalony według wzorca normatywnego literalnego brzmienia treści oświadczenia. Wskazać należy na treść natomiast § 2 wskazanego artykułu który wskazuje, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Treść art. 65 kc oznacza, że argumenty językowe (gramatyczne) mają znaczenie drugorzędne i ustępują argumentom odnoszącym się do woli stron, ich zamiaru i celu. Mimo to, prawidłowa pełna i wszechstronna wykładnia umowy nie może pomijać treści zwerbalizowanej na piśmie, bowiem napisane sformułowania i pojęcia, a także sama semantyka i struktura aktu umowy są jednym z istotnych wykładników woli stron, pozwalają ją poznać i ocenić. Jeśli jednak tekst umowy jest jasny, nie jest konieczne usunięcie wątpliwości przy zastosowaniu obowiązujących zasad wykładni umowy według reguł przewidzianych w art. 65 § 2 kc. Wskazać należy, że § 2 komentowanego artykułu, którego redakcja wskazuje na zastosowanie w odniesieniu do umowy, ma również znaczenie także dla innych oświadczeń woli. Także bowiem w przypadku wykładni takich czynności nie bez znaczenia pozostaje ustalenie zamiaru składającego oświadczenie woli i przyświecającego mu przy tym celu (por. W. Robaczyński (w:) P. Księżak [i in.], Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna, Lex 2014, M. Piekarski (w:) F. Błahuta [i in.], Kodeks cywilny. Komentarz. t. 1, s. 185; por. M. Safjan (w:) Kodeks cywilny. Komentarz., red. K. Pietrzykowski, t. 1, 2005, s. 298 i wskazane tam orzecznictwo).

Jak wynika ze stanowiska prezentowanego w doktrynie przede wszystkim badać należy jaki był rzeczywisty zamiar strony dokonującej oświadczenia. Mając na względzie całokształt materiału dowodowego wskazać należy, że słusznie Sąd Rejonowy ocenił, iż przedmiotem pełnomocnictwa z dnia 28 kwietnia 2008 roku było uprawnienie do zakupu ciągnika widłowego, naczepy i 2 wózków widłowych. W tym przypadku reprezentanci strony zgodnie przyznali, że zgodnie z umową Spółdzielni (...), do dokonywania czynności prawnej w imieniu pozwanej konieczne było oświadczenie woli dwóch członków zarządu lub członka zarządu i pełnomocnika. Stąd też uznać należy, że H. Ś. oraz Z. P. udzielając pełnomocnictwa M. A. (1) nie mieli zamiaru upoważnić go do działań ponad to co dotyczyło kwestii zakupu wskazanych ruchomości. Członkowie zarządu udzielając pełnomocnictwa działali więc z zamiarem umocowania M. A. (1) do dokonania zakupu o którym była już mowa powyżej. W samej treści pełnomocnictwa brak umocowania do samodzielnej reprezentacji spółdzielni przez M. A. (1), wobec czego uznać należy że pełnomocnictwo to było umocowaniem do podjęcia określonej czynności przez pełnomocnika. Stąd też w ocenie Sądu Okręgowego wyciągnięcie wniosku przez skarżącego, że reprezentanci stron mieli zamiar udzielić pełnomocnictwa w szerszym

zakresie nie znajduje uzasadnienia. Tym bardziej nawet jeśli by przyjąć za prawdziwe zeznania M. A. (1) wówczas sam ten świadek przyznaje, iż nie pamięta w jakim zakresie zostało udzielone mu pełnomocnictwo.

Kolejnym zarzutem było naruszenie przez Sąd pierwszej instancji dyspozycji art. 58 § 1 i 3 kc. Skarżący zarzucił błędne uznanie, iż że zawarcie umowy pomiędzy stronami jest nieważne, podczas gdy umowa była skutecznie zawarta w imieniu i na rzecz strony pozwanej przez pełnomocnika-M. A. (1), a ponadto strona pozwana skorzystała z zawartej umowy, która była faktycznie na jej rzecz wykonywana, i nie kwestionowała świadczeń spełnionych przez stronę powodową na rzecz strony pozwanej.

Dyspozycja § 1 powyższego przepisu wskazuje, że czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy, natomiast zgodnie z § 3 jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana. W odniesieniu do art. 58 kc w orzecznictwie wskazuje się, że dokonana z naruszeniem zakazu wynikającego z norm prawa publicznego czynność prawna kształtująca stosunki cywilnoprawne w tym również podjęta w celu przestępczym jest nieważna (tak też orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie V CKN 1445/00, i z dnia 28 października 2005 r. w sprawie II CK 174/05).

Zgodnie z wiążącym sąd cywilny, prawomocnym wyrokiem skazującym z dnia 12 czerwca 2013 roku - sygn. akt VII K 204/13, M. A. (2) nie zawarł umowy z powodem jako pełnomocnik pozwanej, ale podrobił podpisy członków zarządu pozwanej. Mając na względzie powyższe wytyczne, uznać należało czynności prawne podejmowane przez M. A. (1) za naruszające norm prawa publicznego, w tym wypadku prawa karnego. Stąd też w żadnym wypadku nie można mówić o tym, iż bezprawne zawarcie umowy w imieniu pozwanej stanowiło ważne zawarcie umowy w jej imieniu. Nie powielając ponownie poczynionych powyżej ustaleń uznać należy, całokształt ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy za zgodne ze stanem faktycznym i prawnym.

Na marginesie powyższych rozważań, w kontekście zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, a więc art. 68 kc oraz art. 58 § 1 i 3 kc uznać należy, że gdyby rzeczywiście M. A. (2) działał w imieniu i na rzecz pozwanej oraz za jej wiedzą i zgodą, nie musiałby uciekać się do podejmowania działań o charakterze przestępczym. Stąd też bezzasadny jest zarzut apelacji dotyczący naruszenia dyspozycji wskazanych przepisów.

W ocenie Sądu Okręgowego na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji § 278 (...) (niemieckiego kodeksu cywilnego) w związku z art. 3 w zw. z art. 28 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 roku. Podzielić tu należy stanowisko pozwanej zawartej w odpowiedzi na apelację gdzie wskazuje ona, że Sąd Rejonowy dokonał trafnej wykładni przepisu art. 28 powyższego rozporządzenia. Rozporządzenia — przyjmując, iż prawo niemieckie nie znajdzie w sprawie zastosowania. Nawet przy przyjęciu odmiennego stanowiska — nie sposób obciążyć pozwanej odpowiedzialnością za zobowiązanie wobec powoda na gruncie prawa niemieckiego. Przepis § 278 (...) tj. niemieckiego kodeksu cywilnego dotyczy tylko i wyłącznie osób, którymi posługuje się dłużnik przy wykonywaniu zobowiązania. Z komentarza do § 278 (...), karta 806 (autorstwa V. S.) wynika jednoznacznie, iż przepis ten „reguluje odpowiedzialność dłużnika w ten sposób, że odpowiada on za długi z świadczenia pomocy jak za długi własne. Za „dług” świadczenia pomocy nie uważa się przy tym zawinione naruszenie wykonania własnych obowiązków, które w ogóle nie wynika z regularnych stosunków zobowiązaniowych”. Ponadto, w komentarzu G. (karta 823, motyw 15) stwierdzono, iż przepis § 278 (...) znajduje zastosowanie tylko do stosunków zobowiązaniowych, natomiast „nie ma zastosowania §278, a więc za naruszenie ogólnych norm prawnych, w szczególności wykroczenia karne i deliktowo-prawne”. Stąd też nawet jeśli przyjąć, że przepis § 278 (...) mógłbym mieć zastosowanie to zgodnie z jego wykładnią pozwany i tak nie mógłby odpowiadać za bezprawne działania M. A. (1). Wynika to z faktu że na zasady zawarte w tym przepisie znajdują zastosowanie jedynie do stosunków zobowiązaniowych i nie obejmują odpowiedzialności za działania innych osób wypełniające znamiona przestępstwa na gruncie prawa karnego.

Ostatni z podnoszonych zarzutów dotyczył sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Powyższe zarzuty uznać należy za kontynuację linii obranej przez skarżącą, dążącej do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia na swoją korzyść. Nie powielając w całości poczynionych wcześniej rozważań wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów które obdarzył wiarą przy prawidłowym zastosowaniu stosowanych w niniejszej sprawie przepisów prawa. Wobec powyższego sprawia to, iż w tym zakresie nie zachodzi potrzeba powtarzania i ponownego przytaczania argumentacji podniesionej przez Sąd Rejonowy (tak też orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r. w sprawie II UKN 61/97 oraz z dnia 12 stycznia 1999 r. w sprawie I PKN 521/98).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 386 § 2 kpc, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego, zważywszy na jego wynik, orzekł w oparciu o art. 98 § 1 kpc w zw., zaś należność z tego tytułu objęła, w myśl art. 98 § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, wynagrodzenie radcy prawnego (§ 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października września 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).

SSO M. K.-K. SSO P. G. SSO A. C.